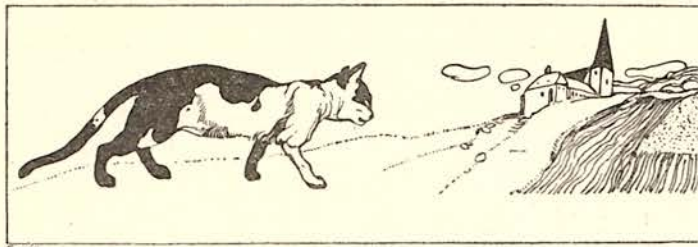

слънце, и, като си мислила за гърнето съ сало, отривала си мазната муцунка съ едното краче. Късно прѣзъ нощта тя се върнала у дома. „Здравѣй, котке“, рекла мишката, „весело ли

прѣкара?“ — „Всичкото стана както трѣбва“, отговорила котката. „Какъ кръстиха малкото?“ — „Наченалче“, рекла котката съвсѣмъ спокойно. — „Наченалче!“ извикала мишката, „какво чудно име, да не би да прѣминува то у тѣхъ отъ родъ въ родъ?“ — „Какво ни влиза туй въ работа!“ рекла котката, „то никакъ не е лошо отъ името „хлѣбокрадлю“, както се именуватъ твоитѣ кръщелничета“.

Ала не се минало много, на котката пакъ се дошѣло да си полизне малко салце. „Мишке, бжди тѣй добра, понаглеждай кжщата, зеръ менъ пакъ ме викатъ днесъ да кръщавамъ; дѣтенцето е хубаво, за приказъ, съ бѣла вратовръзка около шията, не мога да откажа на хората“. Добрата мишка се съгласила, а котката, като обходила по градската стѣна, доб-

рала се пакъ до черквата, и изяла половината гърне сало. „Само това е сладко, което сама си го изедешъ“, мърморѣла си тя и била прѣдоволна отъ постѣпката си. У дома мишката я попитала: „Какъ кръстихте дѣтето? — „Дополовинче“, отговорила котката. „Мигаръ Дополовинче!“ Таквозъ име до сега не съмъ

слушала, готова съмъ да споря, че въ светцитѣ не можешъ го намѣри.

Наскоро на котката отново потекли лиги, като си помислила за скжтаното салце. „Богъ троица обича“, рекла тя на мишката, „ето пакъ ме калесватъ да кръщавамъ: дѣтенцето този пътъ е много черно, само лаптитѣ му сж бѣлки, а на друго мѣсто нѣма ни едно влакно бѣло; това нѣщо се случва въ двѣ години само веднѣжъ, ти нали ще ме пуснешъ?“ — „Наченалче“, „дополовинче“, промърморила мишката, „тия имена

ми сж тѣй чудни, че азъ неволно се замислювамъ надъ тѣхъ.“ — „Седишъ си ти въ своята тъмносива дрѣшка съ своята дълга косица“, отвърнала котката, „па туку измислювашъ разни небивалици! Това е тѣй, защото ти се дома седишъ“.

Мишката почнала да прибира стаята, а котката въ това врѣме изяла салото до дъното. „Тогава е само леко на душата, когато сама всичко изедешъ“, мислѣла си тя на ума и се помъкнала тежко-тежко къмъ дома. Щомъ като котката се върнала прѣзъ нощта у дома, мишката питала за името на третото кръщелниче. „То, вѣроятно, тебѣ нѣма да ти се хареса“, отговорила котката, „крѣстиха го „Довършалче“. — „Довършалче!“ извикала мишката, „туй е най-чудното име, което съмъ чула до сега, въ книгитѣ го нѣма нийдѣ! „Довършалче!“ Какво ще рече туй?“ Тя поклатила глава, свила се на кълбо и заспала.

Отъ тогазъ вече никой не калесвалъ котката на кръщение. Кога настанала зима и около кжщи нищо не могло да се намѣри за ядене, мишката си спомнила за „зимнината“ и рекла: „Котке, да отидемъ при гърнето съ сало, което скжтахме въ черквата; салцето, ще ни се услади сега много“. — „Разбира се“, отвърнала, котката то сега ще ти се услади както ако би си извадила язичето прѣзъ прозореца на мраза.“ Тѣ се опжтили и когато влѣзли въ черквата, намѣрили гърнето на мѣстото, ала праздно. „А-а-а!“ рекла мишката, „сега разбирамъ каква била работата, сега ми е ясно, че ти си ми искрена другарка! Ти